

קריאת שמע

[ק"ש דאורייתא או דרבנן. הצעת השיטות]

הרי לפנינו הלכה פסוקה שאין מפסיקין בפסוק ראשון כלל. ויש להעמיד כאן קושיא; -

הנה נחלקו אמוראים (בברכות כא) בדין ספק קרא קריאת שמע ספק לא קרא, רב יהודה אמר שמואל: אינו חוזר, קסבר קריאת שמע דרבנן, והכתוב 'ודברת במשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך' - בדברי תורה כתיב. ורבי אלעזר אמר חוזר וקורא [שנקט קריאת שמע דאורייתא]. ונחלקו הראשונים להלכה, רוב הראשונים נקטו ק"ש דאורייתא (ערמב"ם רי"ף ורא"ש ועוד; טשו"ע או"ח סז), מלבד התוס' (בסוכה יא. ומנחות מג: וע' בסוטה לב ע"א וע"ב²) שנקטו ק"ש דרבנן. ולדעת האומרים דאורייתא, נחלקו הפוסקים עד היכן מצות קריאה מהתורה; לדעת רוב הראשונים פסוק ראשון בלבד מדאורייתא [כמו שאמרו (בברכות יג:)] 'שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד' זו היא ק"ש של רבי יהודה הנשיא, שהיה שונה לתלמידיו וכשהגיע זמן ק"ש היה מעביר ידיו על עיניו ומקבל עליו עול מלכות שמים בפסוק זה³. ואילו תלמידי רבנו יונה (שם טז.) נקטו לעיקר שכל פרשה ראשונה דאורייתא⁴. וכן נקט השאג"א (ב) לעיקר⁵. ודעת הפרי-חדש (סז) שגם פרשה שניה

[הפסק בפסוק ראשון. מקור הדין; הקושיא מסוגית הגמרא]

א) על הכתוב 'ויאסר יוסף מרכבתו ויעל לקראת ישראל אביו גשנה, וירא אליו ויפל על צואריו ויבך על צואריו עוד', פרש"י: אבל יעקב לא נפל על צוארי יוסף ולא נשקו, ואמרו רבותינו שהיה קורא את שמע. והקשה הט"ז (באו"ח סו סק"א) מדוע לא הפסיק מפני הכבוד והיראה והרי מצינו במקום אחר שחלק לו כבוד בשביל המלכות, ככתוב 'ויתחזק ישראל' ופרש"י אמר אע"פ שהוא בני - מלך הוא, אחלק לו כבוד. מכאן שחולקין כבוד למלכות. [וכן מפני היראה, שהרי לדעת רוב הראשונים היינו מורא מלכות וכד' ולא שירא שמא יהרגנו כפרש"י]. וא"כ למה לא הפסיק בקריאת שמע בשבילו. ותירץ שבפסוק הראשון היה עוסק ובו אין מפסיקין, כמו שפסק בשלחן ערוך שם. ומקור דין זה שאין מפסיקים בפסוק 'שמע ישראל', נמצא ברמ"ך (על הרמב"ם הל' ק"ש. הביאו הכס"מ שם ב, טז) בשם הירושלמי [ולפנינו אינו נמצא בירושלמי].

וכן הגר"א בבאורו שם, על פסק השו"ע שאין מפסיקין בפסוק ראשון כלל אם לא במקום סכנת נפשות, ציין למה שאמרו שיעקב היה מקבל עול מלכות שמים באותה שעה.^א

א. מדברי מג"א וא"ר (המובאים במשנ"ב סו סק"ב) נראה שהתר אמירת שלום מפני הכבוד והיראה אמור רק כשנראה פגיעה וזלזול כשאינו משיב או שואל [ולפי"ז לכאורה אינו דין מסויים במי שהוא חייב בכבודו, אלא כל מי שייפגע מכך שרי, כדיא דכבוד הבריות, אלא סתמא דמלתא אין פגיעה בשאר כל אדם]. ולפי"ז יש מקום ליישב קושיית הט"ז שידע יעקב ביוסף הצדיק שלא יראה בכך זלזול בכבודו.

ואפשר שהט"ז שהקשה, סובר שאף בגוונא שאינו מהוה פגיעה אם לא ישיב - משיב מפני הכבוד [ואם נימא כן, יש לדון בענייה לצלצול טלפון למי שחייב בכבודו].

ב. ונראה שנקטו התוס' כן כי לא מצינו מהאמוראים מי שחולק להדיא על שמואל שמפרש הכתוב 'ודברת בס' בדברי תורה [וגם ילפינן ביומא מקרא זה 'ולא בדברים בטלים'. ואי מיירי קרא בק"ש, אינו ענין למעט שיחת חולין]. וכ"מ בתוס' ר"י החסיד (ברכות כא). שפירש טעמא דר"א שבספק חוזר וקורא דק"ש חמירא דאית בה קבלת עומ"ש, ולא פירש משום ספק דאורייתא לחומרא. וכ"ה בתורא"ש. וכן דייק הנצי"ב (העמק שאלה נג) מדברי השאלות ומבה"ג.

ג. כ"מ ברא"ש פ"ב דברכות סי' ג, ממה שפירש בהא דר"י הנשיא שהואיל והיה שונה לתלמידיו, היה קורא רק פסוק ראשון בומנה. וכן נראה קצת מהרי"ף והרמב"ם, ממה שפסקו כרבא שרק פסוק ראשון הכוונה מעכבת. ואם הפרשה כולה מדאורייתא, מנלן לחלק בהכי. וכן משמע ברשב"א ברכות יג: (ונראה שזו כוונת הב"י סוסי" סג). וי"ל. וכ"מ ברמב"ם לפי מה שמבואר בפנים לפרש שאין מצערים את הישן לקרוא אלא פסוק ראשון. וכן מפורש ברמב"ן (במלחמות ה' ר"ה כט) שנקט פסוק ראשון בלבד דאורייתא, וכן מפורש בשו"ת הרשב"א (שכ). וכ"כ הגריי"פ פערלא (עשה ב) בדעת כמה ראשונים.

ד. בלח"מ (ק"ש ב, ג) כתב דאפילו הרי' יונה לא קאמר אלא שפסוק ראשון הוי דאורייתא. וצ"ע.

ה. וכ"מ לכאורה מרש"י ריש ברכות, במה שכתב שבקריאת פרשה ראשונה שאדם קורא על מטתו יצא. ומ' דבעינן לקיים הדאורייתא

שבפסוק ראשון אין להפסיק, ואעפ"כ נקט שפסוק ראשון לבדו מדאורייתא.

[הרחבת קיום המצוה מעבר לשיעור החיוב]

ב ופתח התירוץ בדברי הנצי"ב (בהעמק שאלה יתרו נג), בהקדם תמיהת התוס' בסוטה (לב:): לדברי שמואל שק"ש דרבנן, כיצד יתפרשו כל דרשות התנאים המורים בפשיטות שמצות קריאת שמע דאורייתא, שהרי נחלקו בית שמאי ובית הלל במשנה אם 'בשכבך' משמע שכיבה ממש או זמן שכיבה. וכן נחלקו תנאים אם 'שמע ישראל' בכל לשון שאתה שומע משמע או בלשון הקדש דווקא דכתיב 'והיו', ועוד דרשות, שלא יקרא למפרע, מצות כוונה, עוסק במצוה וכו'. וכתבו שדווקא לומר דכל הני הוו אסמכתא בעלמא.

אמנם כבר כתבו הפני-יהושע (בלקוטים למסכת ברכות בח"ג), וכן הוכיח השאג"א (ב), שמה שאמרו בגמרא דלשמואל 'ודברת בס' - ההוא בדברי תורה כתיב, אין הכוונה למצוה הכללית של תלמוד תורה בכל עת, אלא פירושו שמצוה מסויימת היא לדבר בדברי תורה פעמים בכל יום, בשכבו ובקומו, וכמו של"א חייב אדם מהתורה בקריאת שמע פעמים ביום, כך לשמואל חיוב זה קיים בכל דברי תורה. ואם כן כל אותן ילפותות והלכות שדרשו התנאים בצורת הקריאה וזמנה, ההשמעה לאוזן ולשון הקריאה - כולם קיימים גם לשמואל, אלא שלדעתו מדין תורה אין צריך לקרוא פרשה זו דווקא אלא די בקריאת כל פרשה אחרת בתורה שבכתב¹, וחכמים הם שקבעו לקרוא פרשת שמע דוקא. וזה פירושו 'ההוא בדברי תורה כתיב' - כלומר בכל דברי תורה מתקיימת מצוה זו, בקריאתם שחרית וערבית. והביאו שכבר פירשו כן תלמידי רבנו יונה (בברכות כא). ומה שאמר שמואל ספק קרא ק"ש ספק לא קרא אינו חוזר וקורא, מיירי כשקרא פרשה אחרת בתורה, שכבר יצא ידי חובת 'ודברת בס' מדאורייתא. ורק מדרבנן קבעו לקרוא פרשת שמע בדוקא, הלכך בספק אינו חוזר וקורא. [ואילו התוס' שתמהו, נקטו שלשמואל אין מצוה

מדאורייתא. [והביא עשר ראיות לדבריו, ובשאג"א כתב לדחותן]. ובדעת הרמב"ם יש שכתבו לפרש על פי רהיטת דבריו (ריש הל' ק"ש) שקריאת כל שלש הפרשיות מדאורייתא (עפ"י מנחת כהן והפמ"ג בפתיחה לק"ש). אמנם להלן יתבאר שפשט דברי הרמב"ם אחר, וכפי שתפסו שאר הפוסקים.

ובשו"ת שאגת אריה (א ב) האריך טובא בנידון זה, והביא ראייה שקריאת פרשה ראשונה מדאורייתא, ממה שנסתפקו בגמרא (ברכות יד). בהלל ובמגילה מהו שיפסיק (לשאלת שלום), מי אמרינן קל וחומר, קריאת שמע דאורייתא פוסק, הלל דרבנן מבעיא, או דלמא פרסומי ניסא עדיף. והשתא אם רק פסוק ראשון מדאורייתא, הלא אי אתה מוצא הפסקה בק"ש דאורייתא שהרי בפסוק ראשון נקטינן שאינו מפסיק כלל כנ"ל - אלא מוכח שקריאת כל הפרשה דאורייתא ושפיר מפסיק בק"ש דאורייתא.

ואם כי יש מקום לדחות (כמו שכתב הגרי"פ פערלא בבאורו לספר המצוות לרס"ג, עשה ב), שכוונת הגמרא לומר שקריאת שמע עיקרה דאורייתא ואפ"ה מפסיק בה, כ"ש הלל ומגילה שעיקרן דרבנן. אולם פשטא דמלתא משמע שמפסיק בקריאת שמע דאורייתא ממש. וא"כ מוכח שהקריאה המחויבת מהתורה היא יותר מפסוק ראשון, שהרי בו אינו מפסיק כלל¹.

ובישועות יעקב (באו"ח סו סק"ב) כתב ליישב שאותם ראשונים הסוברים פסוק ראשון בלבד דאורייתא, חולקים על דין הרמ"ך וסוברים שאף בפסוק ראשון מפסיקים מפני היראה והכבוד, כפשטות דברי הגמרא שמפסיק מפני היראה והכבוד בק"ש דאורייתא. **מעתה** יש להעמיד בזה קושיא מסתירת דברי השו"ע, שהרי פסק (סו,א) כדברי הרמ"ך שבפסוק ראשון אינו מפסיק, ומאידך נקט (ע' ב"י סו"ס"י סג. וכ"מ בשו"ע סו"ס"י ס) שרק פסוק ראשון דאורייתא. כמו כן יש להקשות בדברי האשכול (מהדו' אלבק) שנקט גם כן שק"ש דאורייתא בפסוק ראשון, ונקט שאין להפסיק בפסוק ראשון כלל. וכן בספר הבתים (לרבי דוד הכוכבי, מראשוני פרובאנס), הסכים בעצם עם עיקר הסברא

בפרשה שלמה. אך יש לדחות דברפרשה שנוהגים לקרוא על מיטתו יוצא ודאי, הגם דמדאו' סגי בפסוק ראשון. ואולם מוכח מרש"י שפרשה שניה אינה מדאורייתא.

וע' באריכות בכל הענין בחדושי בן אריה יד.

ו. נראה שאין הראיה מכרחת, כי אף להראשונים שנקטו פסוק ראשון דאורייתא י"ל שלכמה דעות תנאים כל הפרשה דאורייתא, כדמשמע בבבביתא בדף יג ב"ר"א ורע"ק ושאר תנאי דדרשי קראי אם כל הפרשה כולה צריכה כוונה או רק חלק ממנה. וא"כ י"ל דאחי תנא דבי רבי חייא גם הוא ס"ל כן, אבל לדידן דקיי"ל כרבא שפסק הלכה כר"מ שרק פסוק ראשון צריך כוונת הלב, אין ראיה.

ז. 'תורה שבכתב' - אינו מפורש בשאג"א, אך כנראה הראיה לכך מדצריך לקרוא בלה"ק [ואף למ"ד בכל לשון - צריך ילפותא מקרא], וכן מדכתיב 'והיו' ודרשינן שלא יקרא למפרע. ואם המצוה מתקיימת אף בתושבע"פ, מה מקום לדקדק הלשון והסדר. [ומצינו כגון זה לענין ברכת התורה שעיקרה על קריאה בתורה שבכתב - וע' במה שנתבאר בזה בשיעור ט].

לומר שבכל מה שקורא מקיים המצוה דאורייתא, אבל לדין דקיי"ל כרבי אלעזר שהמצוה מדאורייתא היא בקריאת 'שמע' דוקא, כבר כתב הנצי"ב שאין מקום להרחיב המצוה ולהמשיכה, כי הלא תוכן המצוה מוגדר וכל תוספת דברים אינו מענין המצוה כלל. הא למה זה דומה, לאדם הקורא את המגילה בזמנה וממשיך לקרוא בספר אחר, הכי נימא שמכליל זאת במצות מגילה. וא"כ הלא הדרה קושיא לדוכתה; כיון דנקטו הפוסקים הנ"ל שהמצוה המחויבת מהתורה היא בקריאת פסוק ראשון, א"כ כשממשיך הפרשה לכאורה אין בזה קיום מצוה דאורייתא, וא"כ כיצד מתקיימים דברי הגמרא דבק"ש דאורייתא מפסיק מפני הכבוד והיראה, הלא בפסוק ראשון אסור להפסיק ובשאר הפרשה אין מצוה דאורייתא.^ט

ג) אך באמת מבואר בדברי המבי"ט (בקריית ספר ריש הל' ק"ש) שאין הדבר כן, שכתב להדיא שאעפ"י שנפטר מחובתו בפסוק ראשון מהתורה, אבל בקריאת שלש פרשיות מקיים מצוה דאורייתא. והשווה זאת למה שאמרו (במנחות צט:): שאפילו לא קרא אלא פרק אחד שחרית וערבית קיים 'לא ימיש' ומ"מ אם לומד כל היום וכל הלילה מקיים מצות ת"ת מדאורייתא. הכי נמי לענין

מיוחדת של דיבור בתורה בבוקר ובערב אלא מצוה כללית ללמוד בכל עת. וכן דעת הרמב"ן (בסהמ"צ שורש א) שנקט דלשמואל אין למנות מצוה זו כמצוה לעצמה].

על פי זה אמר הנצי"ב שאמנם מדין תורה יוצא ידי חובה אף בקריאת פסוק אחד, אבל אם ממשיך לקרוא הרי מקיים מצות קריאה דאורייתא בכל מה שיקרא כיון שעושה כן בכוננת המצוה והלא מהתורה אין גבול מוגדר במצוה זו, וא"כ אף אם יצא ידי חובתו בפסוק אחד, זהו רק לענין החיוב, אבל שפיר מקיים מצוה בכל מה שיקרא. וכן ייסד 'כלל גדול' לענין שאר מצוות, כגון אכילת מצה בליל פסח, אם ממשיך אכילתו ביותר מכזית מקיים המצוה בכל מצה שיאכל באותה שעה, וכד'. וכן לענין שופר ונטילת לולב. ורק כשגמר את המצוה ואין בדעתו להוסיף, שוב אין בו מצוה^י. ואם כן שפיר משכחת לה הפסק בקריאת שמע דאורייתא, הגם דסגי בפסוק אחד מהתורה, שהואיל ותקנו חכמים לקרוא עוד והרי הוא ממשיך וקורא, מקיים בזה המצוה דאורייתא, ונמצא מפסיק בשאילת שלום במצוה דאורייתא, ומזה ילפינן בקל וחומר להלל ומגילה דרבנן.

אלא שלכאורה ישוב זה נכון רק בדעת שמואל שגדר המצוה הוא לדבר בדברי תורה כלשהן, שפיר יש

ח. ושנה ושילש הנצי"ב יסוד זה בתשובותיו (משיב דבר ח"ב יא) ובחידושי (חגיגה ז). וכתב שהוא כלל לכל המצוות. וכן מטו (ע' ביצחק יקרא יח) בשם הגרי"ז והגר"נ פרצוביץ לדייק מלשונות הרמב"ם (חמץ ומצה ו,א ק"פ ח,ג) - לענין אכילת מצה וקרבת פסח. וכן משמע בקר"א ר"פ התכלת. וע' גבורות ה' למהר"ל (מח) 'יסב לכתחלה כל זמן שאוכל מצה דאע"ג דיוצא בכזית אחד, אם אכל הרבה הכל היא מצוה אחת'. וכע"ז באבני נזר (או"ח תמח) שנחשב 'מצוה' באכילה נוספת, וכן בתקיעה ובלולב כתב שיש 'קצת מצוה' כשנוטל ותוקע עוד. והביאו לסייע מלשון הגמרא בפסחים 'רבא הוה שתי חמרא כולי מעלי יומא דפיסחא כי היכי דניגרריה לליביה דניכול מצה טפי לאורתא' משמע שיש קיום מצוה באכילה מרובה. [ובכמה כת"י ליתא לחיבות 'מצה טפי'. וכן נראה מפר"ח]. ומ"מ נראה שאף אם ננקוט שמקיים מצוה דאורייתא בכל המשך אכילתו, האכילה שלאחר הכזית נחשבת 'רשות' לענין זה שאם יאכל מצה עם המרור מבטלת המצה את המרור [אף למ"ד מצוות אין מבטלות זא"ז] - מפני שסו"ס אינו מחויב באכילה זו ואכילת רשות מיקרי. כן מבואר בראשונים בפסחים קטו. ואולם באכילה אחת ממש שמוסיף על הכזית, נראה שאינו נפרד מהמצוה ואין זו אכילת רשות - שהרי כשבא לעשותה הוא מחויב בדבר, ולא דמי לאכילה נפרדת לאחר הכזית.

בקה"י (ברכות ז ו) נו"נ ביסוד זה, והעיר מדברי הירושלמי שכזית שני במצה אינו דוחה לאו ד'חדש'. וכבר דנו שהואיל ואין זה חיוב, אין בכחו לדחות הלאו (ע' קר"א מנחות שם ובהעמ"ש). ולבסוף פקפק בדבר טובא שהרי מבואר בפסחים (קטו). שאין מקום לברך על המרור לאחר שאכל ממנו כזית.

והנצי"ב שם הרגיש בזה וכתב שכיון שיכול להניח הדבר מלעשותו שכבר יצא י"ח, אין לו לומר 'וצונו'. [ניתכן שמה שמבואר שם בתוס' שאם יברך על כזית שני הוי ברכה לבטלה, זהו רק אם כבר נתכוין בדעתו לסיים המצוה קודם]. ואדרבה, נראה לסייע לעיקר הסברא מהמבואר שם בראשונים דלרב חסדא מברך על אכילת מרור בהתחלה הגם שאינו יוצא אלא באחרונה, ומשמע שכבר באכילתו הראשונה יש איזה קיום מצוה שאל"כ אין לברכתו על מה לחול. וחזינן שאפשר להפריד בין החיוב לקיום, וכאן הוא חידושא טפי, שיכול בדעתו לכיין לקיים מצוה הגם שאינו רוצה לצאת בה ידי חובתו עד שיאכל המרור על סדרו הראוי. ויש לסייע סברא זו מדברי הפנ"י סוכה מב.

ט. ונראה דכיון דליכא ילפותא שהמצוה היא לקרוא פסוק ראשון דוקא, אלא קים להו לחז"ל ד'היו הדברים האלה... ודברת בס' מתקיים בעיקר הפרשה דהיינו 'שמע ישראל' שהוא עיקר קבלת עומ"ש ויחוד השם, אבל ודאי כשקורא הפרשה כולה [שעניינה פירוט של הדברים הנגזרים מהפסוק הראשון] ממשיך בקיום המצוה וכפשטיה דקרא.

מקום להרחבת המצוה בקריאת פרשיות נוספות. וממילא מיושבת הקושיא הנ"ל דמשכחת לה הפסק בקריאה דאורייתא בשאר פרשיות. אך כאמור דבר זה טעון באור: מה ענין הרחבת המצוה לפרשיות נוספות והלא מהתורה חיובו לקרוא פסוק מסויים.

[מהות המצוה, קריאה בתורה או יחוד השם וקבלת מלכותו]

ויש לבאר הענין עפ"י מה שנראה להוכיח ששמואל ור' אלעזר נחלקו בעיקר גדר המצוה ומהותה; לשמואל המצוה היא מצות תלמוד תורה [אלא שהיא מוגדרת בהלכות מסוימות ובזמנים מסוימים, בוקר וערב - שלא כפי המצוה הכללית של תלמוד תורה שהיא בכל עת ובלא דיני קריאה מוגדרים, ואף בתושבע"פ]. וכדוגמת מה שכתבו האחרונים לדידן דקיימא לן כר"א, שבמצות תלמוד תורה יש את חיוב הלימוד הקבוע לכל אדם ואדם, ללמוד ביום ובלילה לימוד כלשהו, כמו שאמרו (במנחות צט:): אפילו לא שנה אדם אלא פרק אחד שחרית ופרק אחד ערבית קיים מצות לא ימוש ספר התורה הזה מפיך. וחובה זו מוטלת גם על מי שמוטרד בעסקיו. ומלבד זאת ישנה מצוה ללמוד בכל עת וזמן פנויים, ומצוה זו משתנה אצל כל אדם בהתאם לכחותיו וטרדותיו ולזמנו הפנוי וטהרת לבו (כפי שהאריך באור שמח הל' ת"ת, וע"ע בסוף קובץ הערות להגרא"ו ובחדושי אגדות ובקה"י ברכות. והרחבנו במק"א א). כמו כן הגדר לשמואל, אלא שלדעתו החובה הקבועה ללימוד שחרית וערבית, נאמרה בהאי קרא דידברת במ וגו" [ומוגדרת בזמן שכיבה וקימה ושאר דיני הקריאה]. ואילו לרבי אלעזר מצות קריאת שמע אינה משום לתא דתלמוד תורה אלא עיקרה ומהותה יחוד השם וקבלת מלכותו, וכפי שיבואר.

לשמואל, יש להוכיח שהיא חובת תלמוד תורה, כי הנה בירושלמי שאלו מפני מה קורין שתי פרשיות הללו בכל יום, ונתנו בדבר טעמים. ועוד אמרו שם בדין היה שיקראו גם עשרת הדברות אלא מפני תרעומת המינין לא קבעו - הרי משמע (כמוש"כ השאג"א והנצי"ב) שהירושלמי נקט כשמואל וכפירוש תר"י, שעיקר המצוה מדאורייתא היא לקרוא בתורה, וחכמים הם שקבעו לקרוא פרשיות אלו.

קריאת שמע, אמנם נפטר בפסוק ראשון אבל מקיים מצוה בכל שלש הפרשיות.

ונראה שכוונתו בדבריו אלו לפרש שיטת הרמב"ם, שכך פתח הרמב"ם הל' ק"ש: 'פעמים בכל יום קוראין קריאת שמע, בערב ובבקר שנאמר 'ובשכבך ובקומך' וכו' ומה הוא קורא - שלשה פרשיות אלו הן שמע והיה אם שמוע ויאמר, ומקדימין לקרות פרשת שמע מפני שיש בה יחוד השם ואהבתו ותלמודו שהוא העיקר הגדול שהכל תלוי בו, ואחריה והיה אם שמוע שיש בה צווי על שאר כל המצות, ואח"כ פרשת ציצית שגם היא יש בה צווי זכירת כל המצות'. פשטות דבריו מורים לכאורה שקריאת כל שלש הפרשיות - דאורייתא (וכנ"ל בשם כמה קדמונים), אבל קשה לחדש כן שהרי חיוב פרשת 'ויאמר' הוא משום זכירת יציאת מצרים ולא משום קריאת שמע. וביותר קשה, הלא במערבא לא היו קוראים בערב כל פרשה שלישית אלא 'דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם אני ה' אלקיכם אמת'. ורב כהנא אמר רב לא יתחיל [פרשת ציצית כלל] ואם התחיל גומר (ברכות יד:): - הרי חזינן דכל עיקר אמירת פרשת ציצת בלילה אינה חובה. ועוד שהרי כתב הרמב"ם להלן (בג), היה ישן - מצערין אותו ומעירין אותו עד שיקרא פסוק ראשון ומכאן ואילך אם אנסתו שינה אין מצערין אותו. ובכס"מ פירש שאמנם פשוטם של דברים מורה שלאחר שקרא פסוק ראשון אין מצערים אותו אעפ"י שאינו קורא ההמשך כלל, אבל ברא"ש ותר"י פירשו שקורא מתוך נמנום, בלא עירנות ושימת לב. וכתב שכך צריך לפרש בדברי הרמב"ם מכח דבריו שם בפ"ב הי"ב, ונקט הרמב"ם את לשון הגמרא. יעו"ש (ובכ"י סג). ואולם באבן האזל (שם בהי"ג) נקט שבהכרח דברי הרמב"ם מתפרשים כפשוטם, ודחה הוכחת הכס"מ. ומזה נראה מוכח שלדעת הרמב"ם יוצא ידי חובה מדאורייתא בפסוק ראשון, שלכך הואיל ונאנס בשינה, אין חובה לצער לקרוא שאר הפרשה'. ועל זה פירש המבי"ט שאמנם החובה מדאורייתא אינה אלא ב'שמע ישראל' אבל כשקורא את שלש הפרשיות - מקיים מצוה דאורייתא בשלשתן.

והרי שתיים זו שמענו בדבריו; ראשית, מבואר בדבריו יסודו של הנצי"ב, שיש מקום להרחבת המצוה מדאורייתא. ועוד זכינו לשמוע שגם לפי מה דקיימא לן שהמצוה מדאורייתא היא לקרוא את שמע דווקא, יש

י. כדוגמת סברת הר"י בתוס' יבמות ז: (סד"ה וראה).

יא. ע' בשיעור סד,ב.

[שלכך נקט התנא לשון רבים 'מאימתי קורין' שלא כמשנה הבאה, 'בשחר מברך' - כי בק"ש צריך כל אחד ואחד מהקהל לקרוא בפיו, משא"כ בברכות]. וע"ע בר"ן מגילה (כג) וראש השנה (לד) במה שהביא מהירושלמי. ומוטעם הדבר לפי האמור, כמו שנתבאר בהרחבה במקום אחר יג.

וכן מבואר מדברי הרשב"א בברכות (יג), שעמד על באור סוגית הגמרא, שבתחילה אמרו על הא דתנן היה קורא בתורה והגיע זמן המקרא אם כיון לבו יצא, שמע מינה מצוות צריכות כוונה. ודחו מאי 'אם כיון לבו' - לקרות, ובקורא להגיה. ובהמשך הסוגיא הביאו ברייתא דפליגי בה כמה תנאים אם כל הפרשה צריכה כוונה או רק מקצתה, או אף פרשה שניה. ויש לשאול מה הקשו מעיקרא ממתני' והעמידה בקורא להגיה, הלא כמה תנאים אמרו להדיא שכל הפרשה צריכה כוונה. וכבר עמד על כך הרמב"ן (במלחמת ה' ר"ה כט), וכתב שאמנם היו יכולים להעמיד המשנה כדעת אותם תנאים אלא שהקשו מסתם משנה לפי הדעות דמצוות אין צריכות כוונה [ומזה הוציא דלמ"ד מצוות א"צ כוונה, אף בפסוק ראשון אין צריך].

ואולם הרשב"א על אתר כתב שהכוונה המדוברת בתחילת הסוגיא אינה אותה כוונה דפליגי בה תנאי; בתחילה מיירו בכוונה כללית שבכל המצוות, לעשות את חובתו. ובכוונה זו אין חילוק בין פסוק ראשון לשאר פסוקים, כי היא כוונה לצאת. ואילו בברייתא דיברו התנאים בכוונה הענין 'לומר שלא יהרהר בדברים אחרים כדי שיקבל עליו מלכות שמים בהסכמת הלב, וכענין שאמרו גם כן בברכה ראשונה של תפילה בשלהי פרק אין עומדין. והטעם שבשאר מצוות שהן מצוות עשייה, כל שעשה מצותו אע"פ שלא נתכוין לה הרי קיים מצוות עשייה אלא שאין זה מן המובחר, וכל שכן שיצא אם כיון לצאת אע"פ שהרהר באמצע המצוה, אבל אלו שהן קבלת מלכות או סדור שבחים אינו בדין שיהא לבבו פונה לדברים אחרים. וזו היא שנחלקו בין ברכה ראשונה לשאר הברכות או בין פסוק ראשון לשאר'. [והרמב"ן בר"ה מיאן בחילוק זה וכתב שאינו צהיר בכוונה הגמרא].

וכן נקט בשלחן ערוך כדברי הרשב"א (סג, ד. וע"ע בסי' ס סעיפים ד ה ובמשנ"ב). ובנמו"י על ברכות נקט כן גם בדעת הרמב"ם (כפ"ב ה"א).

הרי נראה מדברי הרשב"א והפוסקים, שמהותה של מצוה זו היא קבלת עול מלכות שמים, שלכך צריך

ועוד אמרו בירושלמי (שבת א, ב) שמי שתורתו אומנותו כרשב"י וחבריו אינו מפסיק לקריאת שמע, הגם שהיא מצוה דאורייתא [דלא כשיטת תלמוד דידן (שם יא). שמפסיק לק"ש ואינו מפסיק לתפילה], ואינו דומה לשאר מצוות שמפסיק - דשאני ק"ש דשינון הוא. וכבר הוכיח בקרן אורה (ריש ברכות, אות יז) שהירושלמי נקט שמהות המצוה היא תלמוד תורה, ועל כן אין לבטל מתורה כדי לקרוא יב. ועוד הוכיח כן ממה שאמרו שם שנשים פטורות מק"ש דכתיב 'ולמדתם אתם את בניכם' - ולא בנותיכם. ולמה לי קרא, תיפוק ליה דמצות עשה שהזמן גרמה היא - אלא שעיקר החיוב משום תלמוד תורה שהוא יומם ולילה, על כן הביאו למעט נשים מהך קרא דממעטינן נשים מת"ת (כבקדושין כט:). וככל זה נראה בדעת שמואל שגם הוא ס"ל שמדאורייתא מקיים המצוה בכל פרשה בתורה כנ"ל.

מאידך, לדעת רבי אלעזר שמדין תורה קורא פרשה זו בדוקא, נראה שמהות המצוה היא יחוד ה' וקבלת עול מלכות שמים. וכפי שנראה מדברי כמה ממוני המצוות (רס"ג, ר"י אלברגלוני, ר"ש בן גבירול) שכללו קריאת שמע עם מצות יחוד ה' והאמנתו. ואף הרמב"ם שמנה אותן בשתים, יחוד ה' וקריאת שמע (עשין ב י), משמע מדבריו שענין אחד, אלא שמצוות היחוד מצוה תמידית היא וקיומה בלב ואילו מצות ק"ש גדרה אמירת היחוד בפה שחרית וערבית, שכך כתב במצות יחוד ה': שנצטוינו להאמין שפועל המציאות וסיבתה הראשונה - אחד, והוא אמרו יתעלה 'שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד' וכו'. ויקראו גם כן זאת המצוה 'מלכות שמים' כי הם אומרים 'כדי לקבל עליו מלכות שמים' - רצונם לומר ההודאה ביחוד והאמנתו. והרי משנה זו שהביא עוסקת בקריאת שמע. הרי מבואר שזו עניינה של מצות ק"ש, לומר בפה ולקבל על עצמנו את האמנת יחוד ה'. וכן כתב להדיא בספר הבתים שענין שתי המצוות אחד הוא, שציוותה תורה במצות ק"ש לדבר בפה את יחוד השם, לחזק ולקבוע האמונה שבלב. ובשאגת אריה (ו) נקט בשיטת הרמב"ם שאף על פי שבכל התורה נקטינן הרהור כדיבור, אבל בקריאת שמע שכתוב 'ודברת בס' לא סגי בהרהור. ומובן מאד לפי הגדר האמור, כי הרהור הלב היא מצות היחוד התמידית, והתוספת שבמצות קריאת שמע היא הדיבור בפה דוקא.

וכן יש להטעים מה שנקט הגר"א (בשנות אליהו ריש ברכות) שבקריאת שמע אין אומרים 'שומע כעונה'

יב. ולפי מה שהובא לעיל שצריך לקרוא דבר מתורה שבכתב דוקא, צ"ל דמיירי הכא שקרא בפיו עכ"פ פסוק אחד בתורה ככתבו.

[קריאת פרשה שלישית, גדרה וענינה]

(ד) הרי זכינו שקיום מצות קריאת שמע דאורייתא נעשה בקריאת שתי הפרשיות הגם שאין חיוב בדבר, כי צורת המצוה ועניינה הוא קבלת עול מלכות שמים. עתה נראה שגם בקריאת פרשה שלישית מתקיימת מצוה זו.

[השמטת הרמב"ם זכירת יציאת מצרים ממנין המצוות]

דהנה כבר עמדו הצ"ח (ברכות יב:) והפמ"ג (בפתיחה להל' ק"ש) והק"א (בריש ברכות) ועוד, על השמטת הרמב"ם בספר המצוות את מצות זכירת יציאת מצרים בכל יום, ולא הזכיר שם אלא המצוה הנוהגת בליל י"ד בניסן, הגם שבהלכות ק"ש (א,ב) כתב להדיא שמצוה להזכיר יציאת מצרים ביום ובלילה. ונאמרו בזה כמה מהלכים. ונראה שהתירוץ הנכון על פי הפשט הוא (על דרך שכתב הצ"ח ספ"ק דברכות) מאחר ולא נאמרה הזכירה בתורה בלשון ציווי אלא בלשון טעם על מצוות הפסח, 'וזבחת פסח וגו' לא תאכל עליו חמץ וגו' למען תזכר את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך', ורק הַזְכִּירָה בו ביום נאמרה בתורה כמצוה מפורשת, 'זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים וגו' - הלכך לא מנאה, שאף על פי שזכירת יצי"מ בכל יום היא מצוה גמורה מדאורייתא לכל דבר וענין, מ"מ לענין מנין המצוות, שיטת הרמב"ם שאין באים במנין אלא דברים המפורשים בתורה, כמו שביאר בשורש השני. [בטעם זה מתורצים ומבוארים כמה ענינים נוספים טו].

[יש מרבנותו האחרונים שרצו לחדש שלדעת הרמב"ם אכן אין מצות זכירה דאורייתא בכל יום. כ"כ הגר"ד קרלינר (שאלת דוד א) והאור-שמח (ריש הל' ק"ש)]. ופירש האו"ש שהואיל ולא נאמרה הזכירה בלשון ציווי רק גילתה תורה שכך רצונה, שיזכור האדם יום צאתו מארץ מצרים כל ימי חייו, אין זה בגדר חיוב ומצוה דאורייתא אלא קיום רצון ה'. ותקנת חכמים היא שהטילו עלינו חובה כדי לקיים רצון ה'. והטילוהו עלינו כחובה דאורייתא להחמיר בספקו. ומצינו שקראו לכגון זה 'דאורייתא' אם כי עיקר החובה הוא מתקנת חכמים. ואמנם עיקר ההבחנה בין 'מצות ה'' ו'רצון ה'' אמת ויצב הוא, ומתבארים בזה כמה דברים כמדובר בכ"מ, מ"מ בענייננו אין נראה לומר כן - כפי שהזכיר בעצמו

לכוון בה כוונת הענין מלבד הכוונה הכללית שבכל שאר המצוות, וכמו תפילה שהיא סידור שבחיו של מקום וכוונת הענין מעכבת בה.

והנה תנן (בברכות רפ"ב) למה קדמה שמע לזוהיה אם שמוע, כדי שיקבל עליו עול מלכות שמים תחלה ואחר כך מקבל עליו עול מצוות. ומזה הוכיח האהל-מועד [וכיוון להוכחה זו הפר"ח סז] שגם קריאת פרשה שניה מדאורייתא, שאם מדרבנן מה צורך בטעם לקדימת שמע הלא בתחילה מקיים המצוה דאורייתא ואחר כך מוסיף בה דברים מדרבנן. ואולם כאמור, שיטות הראשונים שפסוק ראשון או אף פרשה ראשונה דאורייתא אבל לא פרשה שניה. אך לפי האמור שיעיקר המצוה דאורייתא היא קבלת עול מלכות שמים, הרי כשהוסיפו חכמים לומר פרשת 'והיה אם שמוע' יש לומר שהרחיבו את המצוה דאורייתא, ובכל מה שקורא מקיים המצוה דאורייתא [הגם שמהתורה אינו מחויב בדבר ויכול לקצר]. וזהו שאמרה המשנה שהסדר הראוי הוא שתחילה מקבל עליו עול מלכות שמים בפרשה ראשונה, ואחר כך מקבל עליו עול מצוות. ואולם בשניהם יש קיום המצוה דאורייתא שעניינה יחוד השם וקבלת מלכותו ומצוותיו.

וארווחנא בזה ליישב שינוי לשון הרמב"ם שבהלכות תפילה פתח 'מצות עשה להתפלל בכל יום שנאמר וכו''. ואילו בהלכות ק"ש לא כתב בלשון 'מצות עשה לקרוא', אלא 'פעמים בכל יום קוראין ק"ש בערב ובבקר שנאמר וכו'". וכבר עמד על כך הלח"מ (ריש הל' תפילה), ותירץ על פי ספר חרדים שמצות יחוד חייב בה אדם בכל רגע, יעו"ש. ולכאורה אין מובן לדברים (כפי שתמה הגרי"פ פערלא) הלא הרמב"ם מנה מצות קריאת שמע כמצוה לעצמה ואינה כלולה במצות היחוד כנ"ל. אכן לפי המבואר יש להצדיק דבריו, שיעיקר מהותה ועניינה של קריאת שמע היא לקרוא בפה פעמים ביום את ענין יחוד ה' שמצוותו בכל רגע. וכשקורא את שמע מקיים בעצם את מצות היחוד התמידית, הלכך תפס לשון 'פעמים בכל יום' רק ביחס לניהוג המעשי [פעמים בכל יום קוראין] ולא לענין עצם המצוה שהרי עיקר ענינה נוהג כל הזמן.

יד. ובפשטות נראה, מפני שכבר הקדים הרמב"ם ופירש את המצוה לפני שמבאר את גוף ההלכות, הלכך בק"ש שפתח ברמיזותיו בלשון 'מ"ע אחת והיא לקרות קריאת שמע פעמים ביום', אין טעם לכפול זאת שוב בבאור ההלכות. לא כן בהל' תפילה שמנה בפתיחה שתי מצוות, תפילה ונשי"כ, וגם הגדיר את מצות התפילה 'לעבוד את ה' בכל יום בתפלה', ביאר בהלכות באופן מעשי 'מצות עשה להתפלל בכל יום'.

טו. ע' בשיעור יא,א.

והרי היא כוונת המבי"ט שבקריאת שלש הפרשיות מקיים המצוה דאורייתא. ומובן אם כן שאף לר' אלעזר שמצות קריאת שמע דאורייתא, ומדין תורה די בקריאת פסוק ראשון, אבל כשקורא שלש הפרשיות על ידי תקנת חכמים, מקיים בכולן המצוה מדאורייתא, מאחר ומהותה של המצוה היא יחוד השם וקבלת מלכותו, כל מה שקורא לשם מצוה זו - הרי זו הרחבה של המצוה. וזהו דאמרינן בגמרא 'קריאת שמע דאורייתא פוסק' - היינו בקריאת ג' הפרשיות שהיא הרחבת המצוה דאורייתא. וכן מפורש בקרית ספר שם שהוכיח מסוגיא זו כדבריו, וככל האמור.

[קריאת שלש הפרשיות, תקנת חכמים הנכללת בעיקר המצוה]

[באור שיטת הרמב"ם בחזרת הקריאה כולה עם ברכותיה, במקום הספק]

(ה) ובזה יש לבאר ענין נוסף בשיטת הרמב"ם. שפסק (ק"ש ב,יג) בספק אם קרא אם לאו - חוזר וקוראה בברכותיה. ובלחם משנה הקשה התייחס פסוק ראשון שהוא מדאורייתא, אבל מדוע חוזר וקוראה כולה. ותייך עפ"י דברי הקרית-ספר שאמנם אינו חייב יותר מפסוק אחד אבל כשקורא שלשת הפרשיות מקיים בכולן את המצוה מדאורייתא. וצריך באור, הלא סוף סוף אין כאן חיוב אלא קיום, ומדוע צריך לחזור את כולה. ויש לפרש בכוונתו שהחיוב דרבנן לקרוא כל השלש-פרשיות גדרו חיוב להרחיב הדין דאורייתא, לקיים מצות קבלת עול מלכות שמים בהרחבה ובשלמות יתרה. הלכך כל שהיא בא לקיים את חיובו מפני הספק, חל עליו חיוב דרבנן לקיימו בהרחבה ובשלמות. י"ח

שהדבר מחודש - דפשטא דמלתא שהיא מצוה גמורה מדאורייתא אלא שלא באה במנין המצוות מן הטעם האמור.

ומהגר"ח מובא (באסופות הגר"ח) לפרש השמטת הרמב"ם בשני אופנים נוספים: האחד, הואיל ונפסק להלכה שמזכירין יציאת מצרים בלילות כדרשת בן זומא מ'כל ימי חייה' - אף הלילות. הרי דאין הלכתא כחכמים דדרשי מהאי קרא להביא לימות המשיח. והואיל ואין מזכירים אותה לימות המשיח הרי זו מצוה שאינה נוהגת לדורות, וכבר כלל הרמב"ם שאין נמנית בתרי"ג המצוות אלא מצוה הנוהגת לדורות ט"ז.

דרך נוספת מובא בשם הגר"ח: הואיל והיציאה ממצרים היתה להיותנו עבדים אליו יתב' ולקבל עלינו מלכותו כמה שנאמר בכ"מ, גם זכירת יציאתנו אינו ענין העומד בפני עצמו אלא עניינו חיזוק אמונת ההשגחה וקבלת עול מלכות שמים, הלכך אינה נחשבת מצוה לעצמה אלא סניף ממצות קבלת עול מלכותו ט"ז.

והנה אף כי הישוב הפשוט על השמטת הרמב"ם נראה כנ"ל, הא מיהת למדנו מדברי הגר"ח שבעצם גם זכירת יציאת מצרים מישך שייכא לקבלת עול מלכות שמים, והרי כך נאמר בפרשה השלישית, 'אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלקים. אני ה' אלקיכם'. [וזאת מלבד זכירת כל המצוות שיש בה, שעל כן היא מענין פרשה השנייה של קבלת עול מצוות - כמבואר ברמב"ם ריש הל' ק"ש]. ומובן אם כן שאף בקריאת פרשה זו מתקיימת המצוה דאורייתא של קריאת שמע.

ולכן אף במערבא שדילגו בלילה על עיקר הפרשה, קראו 'דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם אני ה' אלקיכם' - שהוא ענין קבלת עול מלכות שמים.

טז. וכן הביא תירוץ זה באבן האזל (ק"ש א,ג) מהגר"י אברמסקי. [וצ"ב הלא אין כאן ילפותא המוציאה מצוה זו מכלל שאר המצוות שלא תנהג לדורות, אלא שלגודל הנפלאות שלעתיד לא תיזכר יצי"מ. הא למה זה דומה למצוות הכרתת שבעה עממין ומחיית עמלק שלא ינהגו לאחר שייכרתו ויימחו - ואפ"ה נמנות במנין המצוות].

ומבואר מזה שמצות הסיפור בליל ט"ו בניסן נוהגת אף לימות המשיח, שלא כזכירה. ושמעתי מהגר"ש כץ שליט"א להטעים הדבר (כמדומה בשם הגר"ד) שממצות הסיפור להורות ולהלל על כל הנסים ולראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים [שעל כן כל המרבה לספר הרי זה משובח - מה שלא מצינו במצות הזכירה - כי כשמרגיש את הנס שארע לו ומודה עליו, מרבה לספר כל הדברים לפרטיהם]. ועל כן גם בזמן שיהיו נסים גדולים מאד, לא יישכחו נסי מצרים, כמשל אדם שנעשה לו נס-הצלה קטן, אינו פטור מלהודות עליו ולספר בשבחו בגלל הנס הגדול.

יז. ובזה יש מפרשים שאף לבן זומא שלא תיזכר יצי"מ לעתיד לבוא, אין הכוונה שתיבטל המצוה, כי המצוות כולן נצחיות הן, אלא שבהזכרת שאר הגאולות תתקיים המצוה הזו גופא, כי יסודה בחיזוק אמונת ההשגחה (ע' אבן האזל ק"ש א,ג. ויסוד הדברים ברשב"א בעין יעקב ברכות יג).

וכע"ז כתב הנצי"ב (בחדושי לוסטה לב:) שלהרמב"ם מצות זכירת יצי"מ כלולה במצות ק"ש.

יח. וע' משנ"ב סז סק"ד שאם קרא פסוק ראשון בודאי ונסתפק על השאר, לכאורה נראה שאין צריך לחזור אבל לא משמע כן בשו"ע (סד, ג ד). ונדחק לפרש שמא כך תקנו מעיקרא. ולפי האמור מובן גדר הדבר, שהואיל וצורת תקנה זו היא הרחבת המצוה דאורייתא,

שלא על הקריאה, שהרי אינו מברך 'אשר קדשנו במצוותיו וצונו לקרוא את שמע' וכד'. [נחולק בזה הרשב"א על הרמב"ן (בליקוטים ריש ברכות) שיצא כנגד אמירת 'א' מלך נאמן' קודם קריאת שמע. והמאירי בספרו 'מגן אבות' הגן על שיטת הרשב"א והצדיקה].

וקשה כיצד יתקיימו שני הדברים: מצד אחד הברכות יכולות להאמר לעצמן מפני שלא נתקנו על הקריאה דווקא, ומאידך בכל מקום שקורא את שמע מפני הספק, תקנו שיקרא עם הברכות [הגם שמדינא אינו מברך בספק] - והלא הברכות לא נתקנו על הקריאה והן ענין לעצמן. וכי תימא בדוחק, לא כתב הרשב"א שמברך בספק אלא ליישב דברי הרמב"ם אבל ליה לא ס"ל - אך הלא השו"ע פסק את שני הדינים גם יחד; מחד נקט (סב), שאם כבר קרא ק"ש, יכול מדינא לברך בלא קריאה [אלא שטוב לחזור ולקרוא. ופירשו המפרשים כדי לעמוד בתפילה מתוך דברי תורה]. ומאידך פסק (סז) כהרמב"ם שבספק חוזר וקורא בברכותיה. וכבר עמד בזה הגר"א בבאורו (שם) בקוצר אמרים, ונקט לעיקר שלא יחזור הברכות.

אך לפי האמור אתי שפיר, שאמנם הברכות אינן זקוקות לקריאת שמע כדי לאמרן מפני שהן ענין העומד לעצמו, אבל מ"מ קריאת שמע זוקקת את הברכות, מפני שהן מהוות השלמה לצורת המצוה דקבלת עול מלכות שמים. כא

[מעשה המצוה, תלמוד תורה או קבלת מלכות שמים]

ו) והנה מקום איתנו להעמיק חקר. לפי המבואר דלדידן דקיימא לן כרבי אלעזר, קיומה וענינה של המצוה

ובכך תתפרש שיטת הרשב"א, שכתב (בתשובה שכ) בישוב דברי הרמב"ם שהמסופק אם קרא קריאת שמע אם לאו - חוזר וקורא בברכותיה. והלא ספק ברכות הוא, וכמו המסופק אם מחויב למול, שפסק הרמב"ם (מילה ג,ו) שאינו מברך [והפר"ח כתב לחלק בין ספק-חייב ובין ודאי-חייב וספק אם יצא ידי חובתו. וע' משנ"ב ר"ס סז]. וצדד לומר דמעיקרא כך היתה תקנה, דכל שהוא חייב לקרוא קורא לכתחילה עם ברכותיה. וכתב שאולי למד הרמב"ם דבר זה מהא דאמר ר' אלעזר ספק קרא ק"ש ספק לא קרא - חוזר וקורא, וסתומת הדברים מורה שחוזר וקורא כל פרשותיה אעפ"י שמהתורה אינו חייב אלא פסוק ראשון - אלא כל שהוא חייב לקרוא קורא כעיקר תקנתו. ואולי מטעם זה כתב הרמב"ם שגם מברך.

ולפי האמור מתבארים הדברים, שחכמים בהוסיפם קריאת שאר הפרשות, עשו הרחבה למצוה דאורייתא גופא, כי הכל ענין קבלת עול מלכות שמים הוא. ואם כן גם ברכות קריאת שמע, תוכנן וענינן הוא המלכת הקב"ה על הבריאה כולה (בברכת יוצר), ועל עמו ישראל בפרט בנתינת התורה להם (בברכת אהבה), וקבלת מלכותו על אבותינו ועלינו לעד ולעולמי עולמים (בברכה שלאחריה). נמצא אם כן שכך היא צורת קבלת עול מלכות שמים שלמה, על ידי קריאת שמע כולה בברכותיה. הלכך כשקורא מפני הספק, קורא הכל. י"ט ומיושבת בזה הקושיא שהקשו מדברי הרשב"א גופי' בתשובה הסמוכה (שיט), שפסק שהקורא ק"ש בלא ברכותיה, מסתבר שאומר אחר כך הברכות בלא הקריאה, שאעפ"י שנתקנו הברכות לפני הקריאה, לאו ברכות של קריאת שמע כדי שתאמר היאך יברך

שפיר דיינינן ליה [מדרבנן] כספק דאורייתא לחומרא (ע' כדוגמת זה בשו"ע הגר"ז תלה, ד ובברכת מרדכי ח"ב בענין בדיקת חמץ).

יט. וא"ת הלא אמרינן בברכות (כא). דלשמואל דק"ש דרבנן, הטעם דבעל קרי מהרהר ק"ש ואינו מברך, כי בק"ש איכא תרתי: זכירת יצי"מ ומלכות שמים, משא"כ בברכת 'אמת ויציב' יש בה רק זכירת יצי"מ, כדפרש"י. אך נראה שודאי אין הכוונה לומר שאין בה מלכות שמים, שהרי זהו עיקר תוכן הברכה, קבלת מלכות שמים ויחוד השם: 'אמת אלקי עולם מלכנו... אתה הוא ראשון ואתה הוא אחרון ומבלעדיך אין לנו מלך', אלא הכוונה שאין בה קיום מצות ק"ש [דרבנן] שעיקרה בקריאת הפרשה שבתורה. ולפי"ז לאחר ג' שעות מסתבר שבע"ק מהרהר הברכה ולא הקריאה, דאדרבה בברכה איכא תרתי, זכירת יצי"מ וקיום מצוה דרבנן דברכות ק"ש, משא"כ בקריאה לבד.

ב. עפ"י הגר"א. וכן נקט המשנ"ב (ס סק"ג ובאה"ל) ודלא כסברת הפמ"ג. ולפי"ז יוצא שאם כבר התפלל, כגון בערבית שקרא ק"ש לברא והתפלל עם הציבור - מברך אחר כך ברכות ק"ש לבדן.

כא. לכאורה צריך לצאת לפי"ז שאף על פי שכבר אמר הברכות עם הקריאה ושוב נתעורר לו ספק בקריאה, כגון אם כיוון בפסוק ראשון - חוזר וקורא בברכותיה, שהרי כך תקנו מעיקרא שכשקורא צריך לברך. ובבאה"ל (סז) לא כתב כן מפני שכבר יצא ידי חובת הברכות והרי אין הברכות שייכות לק"ש. ואפילו נודע לו בודאות שלא יצא בקריאה. ונראה להוכיח כדבריו מהא דמבואר בברכות יב. שבמקדש היו מברכים ברכת אהבה רבה וקוראים שמע [ולא היו יוצאים בה, דקודם זמנה הוא, כדפרש"י עפ"י יומא לו:], ואח"כ בהגיע הזמן היו מברכים 'יוצר אור'. ומזה הוכיחו שסדר ברכות אינו מעכב. ומוכח שלא היו חוזרים ומברכים אהבה רבה עם הקריאה המחויבת - והיינו מפני שכבר ברכוה מקודם לכן.

ושמא אף לפי המבואר בדעת הרמב"ם יש לחלק בין ספק לודאי-בירך. וצ"ע.

ואולם לענין קריאת שמע, נקט הגר"ז (בליקוטים שם) כפי הצד הראשון, שגדרה קריאה בתורה, וכפשטות דברי הגמרא בנדרים (ח.) ובמנחות (צט:): שבקריאת שמע שחרית וערבית קיים מצות ת"ת ו'לא ימוש'. והוכיח כן מדברי התוס' בתמורה (יד) שדנו בקריאת שמע על פה, משום דברים שבכתב אי אתה רשאי לאמרן על פה.

אך נראה שאין הדבר ברור, שהרי כמה מהפוסקים נקטו לעיקר (ע' משנ"ב ובאה"ל מזו), שבברכת אהבה רבה אינו נפטר מברכות התורה אלא אם כן שנה לאחר התפילה על אתר, הרי שאין קריאת שמע נחשבת כלימוד תורה [ומקור הדברים בירושלמי, אלא שיש בזה גרסאות ופירושים שונים]. וביאר הב"י (מו) שבק"ש אינו מקיים מצות תלמוד תורה כיון שהוא קורא אותה בתורת קבלת עול מלכות שמים. והיינו כהצד השני בחקירה, שאין קריאת שמע מעשה 'קריאה בתורה' אלא קבלת עול מלכות שמים.

וכי תימא כיצד נפרנס סוגיות הגמרא הנ"ל שיוצא בק"ש ידי חובת ת"ת - כבר פירשה בספר אור שמח (הל' ת"ת) שלדין דקיי"ל מצות ק"ש מצוה לעצמה היא, משום קבלת עומ"ש, אם רוצה לצאת בה ידי תלמוד תורה צריך כוונה מפורשת לשם לימוד. ובזה פירש דברי רבא (במנחות שם) מצוה לאומרו בפני עם הארץ [להך דינא דאפילו לא קרא אלא ק"ש קיים לא ימוש] - שהואיל וקוראה בתורת מצות קבלת עומ"ש, מגרע כח הת"ת בה וצריך כוונה מיוחדת גם לשם לימוד. וע' בבית אפרים שם שביאר לפי דברי הבית-יוסף לשון המשנה והגמרא (בשבת ט יא) 'מפסיקין' מתלמוד תורה לק"ש - והלא אינו מפסיק מתלמוד תורה בקריאתו - אלא שאמנם קריאת שמע הנאמרת כקבלת עומ"ש אינה נחשבת כלימוד תורה. כה

הוא קבלת עול מלכות שמים, האם מעשה המצוה מוגדר כקריאת הפרשה שבתורה, כלומר כדי שנקבל עומ"ש ציוותה תורה לקרוא את הפרשה שבתורה המדברת באותו ענין, או דלמא גם מעשה המצוה הוא מעשה קבלת עומ"ש, והוא נעשה על ידי אמירת נוסח מסויים האמור בתורה אבל אין כאן תורת קריאה בתורה. [דוגמא לדבר: חילוק הגר"ז בין תפלין למזוזות, שבמזוזות כתיב 'וכתבתם' לומר שיש בה תורת כתיבה לעצמה, שלא כתפלין שגדר מצוותן הוא להניח את פרשיות התורה על הזרוע ועל הראש אבל אין בהן תורת כתיבה מיוחדת^{כב}. אף כאן יש לדון האם המצוה היא לקרוא את הפרשה שבתורה או לומר אותו הנוסח בתורת קעומ"ש].

והנה כבר נשאל בשו"ת בית אפרים (או"ח סח) על מה שאמרו בגמרא מגילה (ג.) מבטלין תלמוד תורה ובאין לשמוע מקרא מגילה. והלא מגילה מכתבי הקודש היא ומה ביטול תורה יש בקריאתה. ותירץ שהואיל וקריאתה היא סיפור הנס ופירומו, אין בה מצות קריאה בתורה. וכן תירץ הגר"ז (בליקוטים), והאריך בזה על פי מה שכתב בספרו (בהלכות מגילה) שמגילת אסתר מלבד שהיא אחת מכתבי הקודש, יש בה דין כתיבה נפרד בתורת 'אגרת', שלכך אין בה פתוחות וסתומות כפי שהיא כתובה בכתבי הקודש, כאגרת (כדברי האו"ז), וכן ישנן דעות שאינה מטמאה את הידים (ונתבאר במק"א^{כג}). וא"כ גם דין קריאתה, אינו דין קריאה באחד מכתבי הקודש אלא קריאת 'אגרת הפורים' וסיפור הנס בנוסח המסויים הזה. ובזה ביאר הא דאין מדקדיקין בטעויותיה, וכן הא דקראה על פה יצא - מה שאין כן בקריאת התורה. ועל כן אין בזה קיום מצות תלמוד תורה. כד

כב. ע' בשיעור יט בהרחבה.

כג. שיעורים יט, נא, ד.

כד. וע' חכמת שלמה או"ח תרפז. אמת ליעקב מגילה ג. וכן מסר הגר"ק שליט"א (בראש ספר תשובות וכתבים ממרן החזו"א) מהחזו"א, שכשמכוין לשם מצות מגילה אינו ענין לתלמוד תורה, דשם אחר הוא. ובהל"ש (פי"ט הערה 26) צירף דעה זו להקל למי שנכנס לבית הכנסת ביום פורים כשמתחילים לקרוא המגילה ועדיין לא בירך ברכת התורה ואין לו מנין אחר - ישמענה בלא ברכות התורה כדי שלא יפסיד קריאה בציבור.

כה. בזה יש לפרש בפשיטות דברי ר' מני (בברכות י:): גדול הקורא ק"ש בעונתה יותר מהעוסק בתורה מדקתני הקורא מכאן ואילך לא הפסיד כאדם הקורא בתורה מכלל דקורא בעונתה עדיף - ומה משמיענו בזה, הלא בכלל מאתים מנה, ולמה יגרע מפני שקראה בזמנה? אך לפי האמור ניהא כיון שאינו קורא כעסק בתורה. אלא שהראשונים כבר הקשו כן ופירש הרשב"א הכוונה שעדיף אפילו מן השונה, וקמ"ל שאף מי שתורתו אומנותו צריך להפסיק ממשנתו לקרוא ק"ש בעונתה (וע' שיטמ"ק ואו"ז). ונראה שהם סוברים [בדעת הבבלי מיהת] שודאי יש בכלל קריאת שמע קריאה בתורה, וכפשטא דמלתא דקיים לא ימוש. והא דמצוה לאמרו בפני ע"ה פרש"י מפני שרואה גדול השכר של הלימוד ומרגיל בניו לת"ת. ואילו לפירוש האו"ש הול"ל 'ובלבד שיאמרנו לע"ה דבלא"ה לא קיים לא ימוש. גם הרמ"א (ביו"ד רמ"א), סתם שקיים לא ימוש בק"ש שחרית וערבית. וכן נקט הקר"א בריש ברכות (אות ו) שיוצא ידי ת"ת כי אינה מצוה בפ"ע כמו שאר מצוות מעשיות אלא חובת לימוד הוא כמוש"נ ודברת במ.

[הפסק בתוך אמירת 'ברוך שם' ובין 'ה' אלקיכם' ל'אמת',
לאור האמור]

ז) ולפי כל האמור יש לתרץ שני דברים מוקשים; פסק השו"ע (סו,א) שאין להפסיק בפסוק ראשון כלל, וכן לא ב'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד'. ובבאור הלכה הקשה הלא בדיעבד אם לא אמר בשכמל"ו אין צריך לחזור (כן נקט לעיקר, כפי שהאריך להוכיח בבאה"ל סא,יג. יעו"ש), ומנין לנו להשוותו לפסוק ראשון לענין איסור הפסקה. ונשאר ב'צע"ג למעשה'.

[הרמב"ם (ק"ש א,ד) כתב (עפ"י הגמרא בפסחים נו.) בענין אמירת בשכמל"ו: 'לפיכך נהגו כל ישראל לומר שבח שבח בו ישראל הזקן אחר פסוק זה'. ונראה שאין כוונתו לומר מנהג בעלמא שאינו חובה, אלא כדביאר הגרי"ז (בליקוטים) שהוא מכלל ה'מנהגות' שהנהיגו חכמים כחובה גמורה ויש עליהן לאו ד'לא תסור' (כמוש"כ בריש הל' ממרים ובהקדמתו למשנה) אלא שלא נתקנו כ'מצוה' אלא בתורת 'מנהג', וכדוגמת מנהג נביאים דחיבוט ערבה כבאור הגרי"ז (בהל' ברכות), ויש בזה נפקותות לכמה דברים, כגון שעל 'מצוה' מברכין ואילו על 'מנהג' אין מברכין¹²].

עוד יש לעמוד על המבואר בשו"ע (סו,ה) שבין 'ויאמר' ל'אמת ויציב' לא יפסיק כלל, אף לא כבאמצע הפרק. והיא דעת תר"י ורא"ש בברכות (יד), ודלא

כהרמב"ם שבין 'ויאמר' ל'אמת' הוי כאמצע הפרק. ובבהגרא הכריע להלכה כהרמב"ם דלא עדיף מאמצע הפרק, ונימוקו עמו - דהא עיקר הטעם הוא מפני שהוא כפסוק אחד [כמו שאמרו בגמרא מ"ט דרבי יהודה דכתיב 'וה' אלקים אמת'], והרי בפסוק אחד מותר להפסיק כאמצע הפרק (כן פסק השו"ע בסעיף א).

והגה רמז הגר"א בתוך דבריו טעמה של הדעה החולקת, שכתב 'ומזה נראה ראייה למ"ש בסעיף א דכל שכן בפסוק ראשון'. כלומר שלדעה זו דין ההפסקה באמצע 'ה' אלקיכם אמת' שוה להפסקה שבפסוק ראשון. אלא שאין דעתו כן להלכה, כאמור. ואכן צריך להבין השוואה זו דפסוק ראשון ואחרון.

אכן לפי האמור יתבארו הדברים, שהואיל וצורת המצוה בעצם היינו יחוד השם וקבלת עול מלכות שמים, אם כן כל מה שהכלילו חכמים באותו ענין, גם הוא נעשה חלק ממעשה המצוה מדאורייתא, אחת היא לי אם הוא מקרא הכתוב בתורה אם לאו. והואיל ו'ברוך שם' הוא מענין היחוד כידוע, שפיר דינו כדין פסוק ראשון. וכן הסמכת 'אמת' ל'אני ה' אלקיכם' שהוא אימות ענין מלכותו יתברך עלינו, צריך להיות מקושר לדברים הקודמים ואין להפסיק ביניהם בשום פנים. ולא מפני שהוא נחשב כאמצע פסוק, שהרי באמת אין פסוק כזה בלשונו [דבירמיה כתיב 'וה' אלקים אמת' ואילו כאן ...

גם כן נראה מרש"י בראש המסכת שק"ש שקוראים בביהכ"נ אינה אלא לעמוד בתפילה מתוך דברי תורה, ובק"ש שעל המטה שבה יוצאים ידי חובה, אמרו (ה). כל הקורא ק"ש על מטתו מזיקין בדלין הימנו שנאמר ובני רשף יגביהו עוף, ואין עוף אלא תורה - הרי שיש בזה קיום של עסק בתורה.

וכן העירו מדברי הר"ן בנדרים ח. המורים שחובת ת"ת המפורשת בתורה היא קריאת שמע בבוקר ובערב. [ומשמע שם שנקט כר"א ולא כשמואל, שכתב 'כיון דאי בעי פטר נפשיה ממאי דכתיב בקרא בהדיא דהיינו 'בשכבך ובקומך' בקרית שמע שחרית וערבית']. גם מדברי הרשב"א בתשובה (שיט) כן משמע מכלל דבריו, שכתב שברכות ק"ש לא נתקנו על הקריאה כשאר ברכות המצוות, שהרי אין אומרים 'אשר קדשנו במצוותיו וצוננו' או 'נותן התורה' כדרך שתקנו בקריאת התורה או בקריאת המגילה - הרי מבואר להדיא שקריאת תורה היא, שלכך אילו היו הברכות שייכות לקריאה, היה לברך 'נותן התורה'. ואכן כן מורה פשט תוכן הברכות הסמוכות לק"ש לפניה, שהם ברכה על התורה דק"ש, וכמו שאומרים בערבית 'על כן בשכבנו ובקומנו נשיח בחקיך ונשמח בדברי תלמוד תורתך' ופשטיה דקאי אק"ש דכתיב בה 'בשכבך ובקומך'.

גם מבואר בתוס' (יא): וש"ר שטעם הירושלמי דצריך לשנות על אתר, כי בכל פעם שבא ללמוד צריך לברך. ושמא דוקא בברכת אהבה רבה שאין עיקרה בא כברכה"ת, ע"ש. ומבואר שהניחו בפשיטות שיש בקריאת שמע קיום דתלמוד תורה רק הנידון הוא על הלימוד שלאחר מכן, מפני שהסיח דעתו בינתים.

[ולענין דינא שאלתי להגר"ק שליט"א, אודות מה שנקט המשנ"ב שמי שלא למד מיד לאחר התפילה לא יצא בברכת אהבה ידי ברכת התורה, שמא לא דיבר כשכיוון בפירוש שתעלה לו ברכתו לברכה"ת ומכוין בקריאת שמע לשם לימוד, שאם כן יתכן שאפילו להירושלמי נפטר בכך. והשיב 'לפ"ד הגר"א אין יוצאין בק"ש כלל לימוד תורה'. ולא ירדתי לסוף דעתו הרחבה הלא גמרא ערוכה במנחות דקיים בכך לא ימוש. גם יש להקשות הלא פרשה שניה שאינה מחויבת מהתורה, יש בה קיום ת"ת מהתורה, לכל הפחות כשנתכוון לכך. וצ"ע].

כו. ובאבי עזרי נקט לשמוע מהרמב"ם שאמירה זו אינה מעיקר ההלכה, וכענין המשל שהתחילו העבדים להביא לה בצנעה מדעת עצמם, אף אנו מעצמנו יש לנו לנהוג לומר כן בחשאי, ומה שאמרו 'התקינו שיהו אומרים... אין הכוונה לגדר תקנת חכמים המחייבת אלא לתקנה המאשרת לומר כן, שאין בדבר הפסק.

בעלמא מת"ת מדכתיב 'את בניכם' וכו"ל, אבל אינן פטורות מקבלת יחוד השם שבמצוה, כי בעצם מצות היחוד היא תמידית ואין הזמן גרמה, על כן מסתבר שגם מצות קבלת היחוד יתחייבו בה.

ואין רחוק לומר ששני הדינים הללו מקורם בשני מקראות שבפרשה; 'שמע ישראל וגו' [דררשינן מינה הלכות הקריאה, השמעה לאוזן ובכל לשון שאתה שומע וכו'] - היינו קבלת היחוד. 'ודברת בס' היינו דיבור בדברי תורה. כח

ובתלמידי רבנו יונה (ברכות טז) איתא לענין קריאת שמע של רבי יהודה הנשיא שהיה מעביר ידיו על עיניו וקורא פסוק ראשון - שנפטר משאר הקריאה משום שתורתו אומנותו וכדאמרין בירושלמי ברשב"י וחבריו. וצ"ב, אם כן מפסוק ראשון נמי יפטר. אך לפי האמור י"ל שלא נפטר מי שתורתו אומנותו אלא מחלק הלימוד, וכטעמא דהירושלמי 'זה שינון וזה שינון', אבל ממצות קבלת יחוד מלכות שמים, הרי לא נגרעה זו משאר כל המצוות שהכל חייבים בהן - על כן היה קורא פסוק ראשון.

ה' אלקיכם,] אלא משום היותו מקושר בתוכנו לקבלת עול מלכות שמים. כו

[שיטות נוספות: שני דינים בעיקר המצוה, תלמוד תורה ויחוד ה']

(ח) ויש להוסיף בדרך אפשר שלפי דעת כמה ראשונים יתכן ששני דינים הם בקריאת שמע; תלמוד תורה וקבלת עול מלכות שמים (וכן נקט בצפנת פענח הל' ק"ש פ"ב ה"א על פי דרכו). ובזה יבוארו דברי האהל-מועד (המובא בב"י ע) שנשים אעפ"י שפטורות מקריאת שמע, חייבות הן בקבלת היחוד דהיינו פסוק ראשון. [וע"ש בב"ח שפירש דברי הגמרא (כ) לשיטתו, דפריך פשיטא דפטורות מק"ש, מצות עשה שהזמן גרמה היא. ומתרץ מהו דתימא הואיל ואית בה מלכות שמים, קמ"ל. פירוש, הואיל ועכ"פ חייבות הם לקבל עליהם יחוד מלכות שמים שכתוב בפסוק ראשון, יתחייבו נמי בקריאת כל השלש פרשיות, קמ"ל. ואולם שאר פוסקים הקשו מפשט הסוגיא הזו על דברי אהל-מועד].

ובאור דבריו נראה שאמנם הנשים פטורות מחלק התלמוד-תורה שבקריאת שמע [כדממעטינן להו

כו. יעוין בתו"ש ויגש (קעז בהערה) שהביא מכת"י: 'יעקב באותה העת היה קורא קריאת שמע או יחוד השם בכל ענין' - ונראה מזה שעיקר איסור ההפסק הוא מפני שעוסק ביחוד ה', ולא דוקא במצות ק"ש. ובמשנ"ב (סו סקי"ב) כתב לענין הפסקה בפסוק ראשון שאפשר שאם הקריאה לאחר ג' שעות שהוא רק כקורא בתורה - צריך להפסיק. ומשמע דלא ברירא ליה, והיינו משום שסו"ס עוסק ביחוד ה'. ומסתבר שלא צדד להקל אלא כשאומרו דרך קריאה בעלמא אבל אם עוסק ומתבונן ביחוד ה' אינו מפסיק כלל. וכן יש לסייע ממה שכתב בשאג"א (ב) דטעמא דמסתבר הוא שלא להפסיק בפסוק ראשון, כשם שאינו מפסיק באמצע התפילה לשום דבר. והרי בתפילה אינו מפסיק גם כשאינו חייב בה, כגון בתפילת נדבה - כי עצם העמידה בתפילה אוסרת ההפסקה, וה"נ העיסוק ביחוד ה' הוא האוסר ולא חיוב הקריאה.

וכן נראה ממה שאמרו (בברכות כא:): 'לכל אין מפסיקין חוץ מן יהא שמו הגדול מבורך שאפילו עוסק במעשה מרכבה פוסק' - שמענו מכלל שהעוסק במעשה מרכבה אינו פוסק לכל שאר דברים. ושפיר י"ל דה"ה לעוסק ביחוד השם. ולפי"ז אף לשמואל שעיקר קרא בדברי תורה, אך כיון שסו"ס יש כאן יחוד השם וקבלת עול מלכות שמים כדתנן - אין להפסיק בו, ולא ב'בורך שם' שהוא עוסק ביחוד כנ"ל.

כח. אך יתכן שקבלת עומ"ש היא המצוה מדרבנן [כמו לפי שמואל], ומה שאמר האהל-מועד שנשים חייבות בפסוק ראשון - מדרבנן.

עיקרי דברים

עפ"י הרמב"ם), מאחר ושלשת הפרשיות עוסקות בענין קבלת עול מלכות שמים והמסתעף ממנה, נמצא שמרחיב את קיום המצוה דאורייתא. (ב-ד)

ולא רק לענין קיום המצוה, אלא חכמים בתקנתם הרחיבו את עיקר החיוב, כאילו הכל נכלל בחיוב קריאת שמע דאורייתא. שעל כן בספק שצריך לחזור ולקרוא - חוזר על שלש הפרשיות, שהכלילו חכמים את הקריאה כולה בגדר אחד, לאמר כך היא צורת קבלת עול מלכות שמים שלמה. (ה)

ג) ברכות קריאת שמע, מלבד מה שהן עומדות בפני עצמן ופעמים נאמרות בלא הקריאה (להרשב"א ושו"ע), הן מהוות גם השלמה לקריאה, שלכך לדעת הרמב"ם כשחוזר על הקריאה מפני הספק, חוזר גם עליהן, כי גם הן מדברות מענין מלכות שמים והריהן תוספת השלמה למצות קבלת עומ"ש. (ה)

ד) הואיל וגדר המצוה הוא יחוד השם וקבלת מלכותו, לכך בפסוק ראשון שהוא עיקר היחוד, אין מפסיקין בו כלל, אף לא מפני הכבוד והיראה.

ואף באמירת 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד' אין מפסיקין, מפני שגם הוא בכלל היחוד, ומתקיימת גם בו המצוה מדאורייתא, הגם שאינו פסוק מהתורה [כי כאמור אין גדר המצוה 'קריאה בתורה' אלא 'יחוד ה'']. וכן בין 'ה' אלקיכם' ל'אמת', לדעת רבנו יונה והרא"ש אינו מפסיק כלל, מאחר ואין מפסיקין באמצע קבלת מלכות שמים. (א ז)

א) מצות קריאת שמע פעמיים בכל יום, לפי מה שאנו נוקטים שהיא מדאורייתא, עניינה ומהותה: מצות יחוד ה' וקבלת עול מלכות שמים בפינו.

ואילו לדעת הסוברים קריאת שמע דרבנן (כשמואל, וכמו שנקטו בירושלמי. וכן נקטו התוס' להלכה), גידרה קריאה בתורה. [מדין תורה יוצא בכל דברי תורה שיקרא בוקר וערב, וחכמים תקנו לקרוא פרשיות מסוימות. עפ"י תר"י, פנ"י ושאג"א]. (ג)

לדין שהיא מצות יחוד השם וקבלת מלכותו, יש להוכיח מדברי הפוסקים שבקריאתה אין מתקיימת מצות תלמוד תורה, מפני שהיא נאמרת בתורת קבלת עומ"ש [והוא הדין לענין לקריאת המגילה בפורים]. ורק אם מכוון בפירוש גם לשם תלמוד, יצא בזה ידי חובת 'לא ימיש'. (ו)

אפשר שלפי כמה דעות בראשונים, שני דינים נאמרו בעיקר מצוה זו; מצות יחוד השם ומצות קריאה בתורה. שלכך יתכן שאף הנשים הפטורות מלימוד תורה, חייבות באמירת פסוק ראשון משום מצות היחוד (אהל מועד). וכן אף מי שתורתו אומנתו כרשב"י וחבריו, יתכן שאינו מפסיק לקריאת שמע אבל חייב בקבלת עומ"ש בפסוק ראשון (תר"י). (ח)

ב) אף על פי שחיוב הקריאה מדאורייתא הוא בפסוק ראשון (כדעת רוב הראשונים) או בפרשה ראשונה (כתר"י) בלבד, כשקורא אדם שלש פרשיות כמצות חכמים, מקיים בכך המצוה דאורייתא בכולן (קרית ספר